



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 77/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. J. a D. J., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. F. S., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 34/2011-268 z 15. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. J. a D. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2013 doručená sťažnosť Ing. F. J. a D. J., obaja bytom B. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 34/2011-268 z 15. novembra 2012.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

«Sťažovatelia sa v konaní vedenom proti obchodnej spoločnosti O., s. r. o., B... (právny nástupca pôvodne žalovanej obchodnej spoločnosti O., a. s., B...) domáhali návrhom podaným na Okresnom súde Bratislava I nahradenie prejavu vôle uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. 56, na 4. poschodí nehnuteľnosti na M. ul... , postavenej na pozemku parc. Reg. „C“ č..., nachádzajúcej sa v k. ú. S. a zapísanej na LV č... (ďalej len „nehnutel'nosť“).

Návrh sťažovateľov Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 10. 11. 2006, č. k. 14C/103/2001-184 v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd v Bratislave svojim (v poradí prvým) rozhodnutím zo dňa 30. 4. 2009, č. k. 3 Co/138/2009-218 odvolanie sťažovateľov odmietol na základe ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a) OSP, nakoľko uzavrel, že sťažovatelia podali odvolanie po uplynutí lehoty. Po dovolaní sťažovateľov Najvyšší súd SR napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 15. 11. 2012, č. k. 9Co/34/2011-268 prvostupňový rozsudok Okresného súdu Bratislava I vo veci samej potvrdil.

Sťažovatelia sa domnievajú, že uvedeným právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave o odvolaní bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ich právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd K vydaniu napadnutého rozhodnutia vedie inter alia extrémne nesprávna interpretácia konkrétnej právnej normy. ...»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia stručne uvádzajú skutkové okolnosti predmetu sporu (žiadosť o prevod vlastníctva bytu z 5. augusta 1999) a poukazujú na nimi tvrdené chyby v rozhodnutiach Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) a v napadnutom rozhodnutí krajského súdu, ktoré je podľa nich zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Podľa sťažovateľov „posúdenie obsahu § 2 ods. 2, resp. § 24 ods. 1, ako aj § 29 ods. 7 a 8 ZoVB v znení účinnom v čase vzniku nároku sťažovateľov na prevod

vlastníctva bytu bolo rozhodujúce pre výsledok celého súdneho sporu. Ak by odvolací súd aplikoval citované ustanovenia správne a v súlade s ich skutočným významom, nemohlo by dôjsť k procesnému neúspechu sťažovateľov v konaní.“

Sťažovatelia tvrdia, že v ich prípade „boli aplikovateľnými právnymi normami ustanovenia § 2 ods. 2, resp. § 24 ods. 1 ako aj § 29 ods. 7 a 8 ZoVB. Nakoľko odvolací súd vykonal krajne nesprávnu a excesnú interpretáciu a aplikáciu príslušných ustanovení ZoVB na zistený skutkový stav do takej miery, ktorá zjavne odporuje pravidlám formálnej a právnej logiky, flagrantne tým porušil princíp legality v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, princíp právnej istoty účastníka konania, pričom sťažovateľov vystavil nespravodlivosti sprevádzanej procesným neúspechom v konaní. ... Krajský súd v Bratislave však vydal rozhodnutie, ktoré je v hrubom rozpore s § 2 ods. 2, resp. § 24 ods. 1 ako aj § 29 ods. 7 a 8 ZoVB, a tak jeho rozhodnutím nemohlo byť zachované právo sťažovateľov na spravodlivý proces a základné právo na súdnu ochranu.“

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. 11. 2012, č. k. 9 Co/34/2011-268, ktorým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. 11. 2006, č. k. 14 C/103/2001-184 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. 1. 2007, č. k. 14 C/103/2001-197 vo veci samej potvrdil, porušené bolo.

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. 11. 2012, č. k. 9 Co/34/2011-268 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi zaplatiť advokátovi sťažovateľov náhradu trov konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľov zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom

krajského súdu č. k. 9 Co 34/2011-268 z 15. novembra 2012, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 103/2001-184 z 10. novembra 2006 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 14 C 103/2001-197 z 31. januára 2007.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je

náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 34/2011-268 z 15. novembra 2012 vyplýva:

«... Ako už na to poukázal prvostupňový súd, pre rozhodnutie v danej právnej veci je určujúcou posúdenie otázky, či je budova, v ktorej sa nachádza označený byt, ktorého nájomcami sú navrhovatelia, bytovým domom alebo nie. V prípade kladného posúdenia tejto otázky by sa na predmetný byt potom vzťahovala povinnosť prenajímateľa previesť vlastníctvo k predmetnému bytu na navrhovateľov za podmienok stanovených zák. č. 182/1993 Z. z. ...

Vychádzajúc z dikcie ust. § 1 ods. 1 cit. zák. (v znení, platnom v rozhodnom čase) podmienkou nadobudnutia vlastníctva bytov a nebytových priestorov na základe zákona č. 182/1993 Z. z. je, že tieto byty a nebytové priestory sa nachádzajú v bytovom dome, ktorý je definovaný v ust. § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. Pôvodná právna úprava obsiahnutá v ust. § 2 ods. 1 cit. zák. (pred jeho novelou ku dňu 1. 7. 2007) teda nekladla dôraz na vlastnícky režim bytov a nebytových priestorov, ale na skutočnosť, že bytový dom charakterizuje najmä existencia spoločných častí a spoločných zariadení, ktoré sú v ideálnom podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Súčasný vlastníak nadobudol nehnuteľnosť (budovu M.) ako výlučný vlastníak v celosti (porovnaj výpis z LV č..., kat. úz. S., parc. č..., č. l. 148 spisu). Charakteristiku bytového domu podľa pôvodného znenia § 1 ods. 1 cit. zák. teda objekt „M.“ nespĺňal. Objekt je na LV zapísaný ako budova s jedným súpisným číslom, na LV nie sú uvedené jednotlivé byty a nebytové priestory s ich podrobnou špecifikáciou. Navyše aj v tom čase platné znenie § 1a písm. a/ vyhl. č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov charakterizovalo obytný dom ako dom, v ktorom zo súčtu podlahovej plochy všetkých miestností v dome pripadajú aspoň dve tretiny na byty, včítane bytov a častí bytov, ktoré sú užívané na iné účely ako na bývanie, ako i vedľajšie miestnosti a príslušenstvo patriace k bytom. Pri zisťovaní tomuto pomeru podlahových plôch sa neprihliada na priestory prístupné všetkým obyvateľom domu a iným osobám, na iné spoločné vedľajšie miestnosti a

vedľajšie priestory (napr. schodište a chodby, spoločné pracovne a sušiarne, pôjdové a pivničné priestory), na miestnosti pre poľnohospodársku výrobu, ani na vedľajšie stavby postavené na pozemku (napr. garáže, poľnohospodárske objekty, malé prevádzky, drevárne, kôlne).

Podľa výsledkov vykonaného dokazovania budova, v ktorej sa nachádza aj predmetný byt, podľa kolaudačného rozhodnutia vydaného - po ukončení rekonštrukcie budovy v r. 1996 - Okresným úradom Bratislava I pod č. 3383/1996 - H/217 zo 4. 9. 1996 (č. l. 33 a nasl. spisu) pozostáva stavba z bankovej časti, ktorú tvoria administratívne priestory, priestory bankovej prevádzky, plynová kotolňa, parkovacie státi a kaviareň s príslušenstvom, a ďalej z bytovej časti, ktorú tvorilo v tom čase 12 bytových jednotiek, neskôr už len 10 (po spojení dvoch bytov). Pomer bytových priestorov k nebytovým predstavuje 1.169,51 m² (bytové priestory): 3.391,83 m² (nebytové priestory). Uvedený pomer tak netvorí požadované 2/3-iny bytovej plochy zo súčtu podlahovej plochy v objekte (v zmysle vyhl. č. 465/1991 Zb.) platnej v čase podania žiadosti navrhovateľov o prevod vlastníctva bytu.

Zmenu definície bytového domu priniesla novelizácia ust. § 2 ods. 2 cit. zákona, vykonaná zákonom č. 268/2007 Z. z., s účinnosťou od 1. 7. 2007, V súčasnosti platná definícia bytového domu sa viaže na budovu, ktorá musí kumulatívne splňať niekoľko znakov: 1/ viac ako polovica podlahovej plochy je určená na bývanie, 2/ má viac ako tri byty, 3/ byty a nebytové priestory v budove sú za podmienok ustanovených v tomto zákone vo vlastníctve alebo spoluvlastníctve jednotlivých vlastníkov a 4/ spoločné časti a spoločné zariadenia domu sú v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov. K uvedenému je nutné dodať, že podľa ust. § 43c ods. 1 stavebného zákona sa za iné ako bytové domy považujú stavby, v ktorých je viac ako polovica ich využiteľnej podlahovej plochy určená na nebytové účely. Pokiaľ sú budovy určené na rôzne účely, rozlišujú sa podľa hlavného účelu, na ktorý pripadá najväčšia časť využiteľnej podlahovej plochy. ...

Vychádzajúc zo zisteného pomeru bytových a nebytových priestorov v objekte M., v ktorom sa nachádza byt, o prevod vlastníctva ktorého navrhovateľa usilujú, tak ani novelizované znenie ust. § 2 ods. 2 zák. č. 382/1993 Z. z. nedovoľuje charakterizovať objekt M. ako bytový dom, čo by zakladalo povinnosť vlastníka objektu odpredať predmetný byt v

zmysle zák. č. 182/1993 Z. z., keďže uvedený pomer nepredstavuje viac ako polovicu podlahovej plochy určenej na bývanie. V súdnej právnej veci by tak ani zmena ust. § 2 ods. 2 cit. zák. vykonaná po 1. 7. 2007 nezmenila na právnom postavení navrhovateľov nič - na budovu s bytom, ktorí majú v nájme navrhovateľa 1/, 2/, sa zákon č. 182/1993 Z. z. ani po jeho novelizácii ku dňu 1. 7. 2007 nevzťahuje.

Na tomto závere nič nemení ani ust. § 24 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého ustanovenia tohto zákona s výnimkou § 6 až 8b a § 29 sa primerane vzťahujú aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia by sa mylne mohlo zdať, že na jeho základe sa zákon č. 182/1993 Z. z. vlastne vzťahuje na všetky budovy bez rozdielu (t.j. nielen na bytové domy, ale aj na budovy, ktoré bytovými domami nie sú, t. j. aj na výrobné haly, obchodné centrá, hotely, reštaurácie, banky a pod.). Berúc však do úvahy definíciu bytového domu v ust. § 2 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. je nutné dospieť k záveru, že za budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu, je nutné považovať tie stavebné objekty, ktoré kritériá bytového domu vymedzené zákonom nespĺňajú. Pri rešpektovaní definície bytového domu v ust. § 2 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. možno negatívnym vymedzením dospieť k záveru, že budovou, ktorá nemá charakter bytového domu je stavba, pri ktorej prevažuje iná funkcia ako účel bývania. Podľa cit. § 24 zák. č. 182/1993 Z. z. sa postupuje pri nadobúdaní vlastníctva nebytových priestorov, nie však bytov v budovách, ktoré nemajú charakter bytového domu (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Cdo 32/2007 zo dňa 20. 3. 2008). Nájomcovia v budovách, ktoré nemajú charakter bytového domu, teda nemajú nárok na prevod vlastníctva bytov v zmysle zák. č. 182/1993 Z. z. ani na základe jeho ust. § 24.

Záver súdu prvého stupňa bol teda vecne správny. Dokazovanie vykonané v konaní súdom prvého stupňa bolo pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľov dostatočné, aj podľa názoru odvolacieho súdu by bolo vykonanie znaleckého dokazovania, tak ako ho navrhovali navrhovateľa, nadbytočné. Správny bol aj záver súdu prvého stupňa o tom, že v Zmluve o prevode vlastníctva bytu, predloženej navrhovateľmi, ktorá mala tvoriť neoddeliteľnú súčasť rozsudku, absentovali niektoré zákonné náležitosti takejto zmluvy (už spomínané uvedenie veľkosti spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach ako aj na zastavanom pozemku). Súdna prax pritom ustálila, že pokiaľ má byť rozsudkom súdu nahradený prejav vôle niektorého z účastníkov zmluvy

o kúpe nehnuteľnosti, musí byť obsah tejto zmluvy uvedený vo výroku rozsudku, prípadne musí byť vo výroku rozsudku uvedený odkaz na obsah pripojeného písomného vyhotovenia kúpnej zmluvy, ktorá sa tak stáva súčasťou výroku rozsudku. Pokiaľ vo výroku rozsudku nie je predmet prevodu (nehnutelnosť) náležitým spôsobom individualizovaný (údaj o obci, parcelnom čísle, katastrálnom územím, druhom, výmerou) a ak neobsahuje tento výrok tiež údaj o kúpnej cene, nemôže takýto rozsudok nahradiť nedostatok prejavu vôle predávajúceho s uzavretím kúpnej zmluvy (porovnaj R 53/1991). V prejednávanej právnej veci by chýbajúce údaje o veľkosti spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu, ako aj na zastavanom pozemku, mali za následok nedostatočnú individualizáciu prevádzanej nehnuteľnosti; takéto vyhotovenie zmluvy by nemohlo tvoriť súčasť výroku rozsudku a súd by teda ani z tohto dôvodu nemohol svojím rozsudkom vyhovieť návrhu navrhovateľov.

Argument navrhovateľov, že odporca im bráni v prístupe k dokumentácii, z ktorého dôvodu nemôžu chýbajúce údaje sami do zmluvy doplniť a tieto je nutné určiť len na základe znaleckého dokazovania, neobstojí. Z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by navrhovatelia v konaní o sprístupnenie týchto materiálov žiadali.

K námietke navrhovateľov, že o ich zmene žalobného petitu súd prvého stupňa nerozhodol procesným ustanovením podľa § 95 O. s. p., odvolací súd poznamenáva, že zodpovedá skutočnosti, že prvostupňový súd o navrhovanej zmene žalobného petitu nerozhodol samostatným procesným ustanovením, avšak z obsahu spisového materiálu a osobitne samotného napadnutého rozsudku prvostupňového súdu vyplýva, že prvostupňový súd bez akýchkoľvek pochyb rozhodoval o návrhu navrhovateľov na nahradenie prejavu vôle, nevznikli tak žiadne pochybnosti o tom, o akom nároku uplatnenom navrhovateľmi, súd prvého stupňa rozhodoval.

Podobne ako neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd námietku navrhovateľov 1/, 2/ v odvolaní, že v konaní nebola- ako prejudiciálna riešená otázka platnosti Kúpnej zmluvy, na základe ktorej prešla nehnuteľnosť (budova M.) do vlastníctva štátu, čo odôvodňovali navrhovatelia tým, že na uvedenej zmluve zo dňa 7. 10. 1991 (č. l. 137 a nasl.) je ako kupujúci (nadobúdateľ nehnuteľnosti) uvedený Čsl. štát, teda subjekt, ktorý neexistoval – v tom čase existovala Česká a Slovenská federatívna republika, ktorá však účastníkom predmetnej zmluvy nebola. Za sporné tiež považovali, kto uvedenú kúpnu zmluvu podpísal,

a teda uzavrel, pretože je to úplne iný subjekt, ako ten, ktorý je uvedený v záhlaví kúpnej zmluvy. Predovšetkým označenie kupujúceho ako Čsl. štát podľa názoru odvolacieho súdu bez ohľadu na to, že neobsahuje oficiálny názov vtedajšieho štátneho útvaru, t. j. Česká a Slovenská federatívna republika, nemôže mať za následok neplatnosť predmetnej zmluvy. Kupujúci je totiž aj v prípade označenia Čsl. štát identifikovaný jednoznačne, niet pochyb o tom, aký subjekt bol kupujúcou zmluvnou stranou, a teda nehrozila možnosť jeho zámeny iným subjektom. Pokiaľ ide o otázku podpisového práva, navrhovatelia 1/, 2/ okrem všeobecného vyjadrenia pochybnosti o tom, či osoba, ktorá zmluvu podpisovala, bola na tento podpis oprávnená, svoju pochybnosť ničím neodôvodnili, neopreli ju o žiadny argument. Táto ich námietka všeobecnej povahy tak podľa názoru odvolacieho súdu nebola relevantná.

Aplikácia ust. § 29 ods. 7 a 8 zák. č. 182/1992 Z. z. podľa názoru odvolacieho súdu tiež nepripadá v prejednávanej veci do úvahy, nakoľko vlastník domu nenadobudol tento dom do vlastníctva podľa osobitného predpisu, ako vyžaduje ust. § 29 v ods. 7 (t. j. na základe zákona o konkurze o vyrovnaní, na základe § 335 až § 338 O. s. p., alebo na základe Exekučného poriadku a pod. ...

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.); výrok o trovách konania (v spojení s opravným uznesením prvostupňového súdu zo dňa 31. 1. 2007 č. k. 14 C 103/2001-197) odvolací súd zmenil podľa § 220 O. s. p. tak, že navrhovateľov 1/, 2/ zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne nahradiť odporcovi trovy konania, spočítvajúc v trovách právneho zastúpenia celkom vo výške 6. 176- Sk, v prepočte 205 €...»

Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnutý rozsudok obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či

spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym názorom sťažovateľa, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnili (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím vo veci samej), nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2013